

LIDELSER OG JUBEL

Puccinis 'Tosca' er fremragende ramt på smalle vilkår i kulturhus Galaxen i Værløse

PUCCINI er de lidende kvinders komponist. Han tager dem i forsvar. Det er synd for dem, synes han. Men han er også sadist. Musikken flammer af nydelse ved deres pinsler. Tosca er et af disse arme kvindemennesker, der skal pines. Og kravet til en god Tosca på scenen er, at hun kan udtrykke fortvivlelsen, lidelserne og smerten, så vi jubler med Puccini og lider med damen. Isabel Piganiol har egenskaberne og formatet til det. Stemmen er stor, varm, smidig, med en skøn mahogniklang, pigen er sået i dramatisk jord, flot, hendes udtryk kan styres i vrede og lykke, det smukke karakterfulde ansigt kan fortrækkes i raseri og beslutsomhed. Sådan som vi oplever hende og de andre solister i opførelsen i Værløses kulturhus Galaksen kan vi se igennem alverdens handicap, og alligevel gribes fat som i en skurestik af operaens kerne. Handicappene er 1) en scenografi nede på vågeblus. 2) et orkester, der er erstattet af klaver. 3) Alenlange pauser, fordi der alligevel skal rykkes om på opstillinger i salen fra akt til akt. 4) Kor begrænset til børnekor i 1. akt.

HANDICAP VENDT

Handicappene vendes til interessante løsninger. Scenograf Rikke Juellund anbringer en stak malerbøtter til maler Cavaradossi i 1. akt, og en stump lærred med madonnas ansigt på, som han så kan kravle på gulvet og give kulør – nok til at bringe Tosca i sygeligt raseri, da hun ser, at han bruger en rivalindes træk som model. I 2. akt, hvor publikum er flyttet rundt og nu sidder på begge sider af begivenhederne, et kilometerlangt bord i Scarpias kontor. Så langt, at vi i nogen tid frygter, at det da aldrig vil lykkes Tosca at nå hen til den kniv, hun skal myrde Scarpia med. I 3. akt: Publikums-terrasserne udnyttet til en forbløffende udgave af tårnet i Roms Castel Sant' Angelo – 'Engelsborg' som det hed, når vi som børn så Tosca på Det Kgl. Men vi savner ikke noget. Tosca kan springe bagud i Tiberen som finale på akten. På forhåbentlig bløde madrasser og uden at vi hører andet smertensudbrud end det høje b, der markerer hendes slagkraftige sortie. Og det ensomme klaver? Det er meget lidt ensomt. Jo, man savner da f.eks. i 1.aktens finale en portion strygelses og klokkeklang. Men som pianisten Ulrich Stærk dog kan demonstrere klaveret som et orkestralt instrument. Hans fuldstændig grafiske skitseringer af små og store motiver i partituret tilfører dramatiske effekter, der uløseligt binder solisterne til at udnytte ekspressive detaljer. I programmet nævnes han for 'Musikalsk ledelse'. Ikke akkompagnement. Det er meget præcist.

UBARMHJERTIG GENISTREG

Men sangerne da? Ingen nødløsninger dér. Vi har nævnt Isabel Piganiols Tosca. Hendes arme, mishandlede og heltemodige Cavaradossi er i hænderne på Adam Frandsen, det nyskabte tenortalent, vi netop har hørt som Romeo i Gounods opera under Cph Opera Festival, bekræftet her som mere end et talent, en allerede befaren ung tenor med stemmehøjde og drøjde til de store lyriske partier. Helt rørende her i sin lidt hvalpede fremtoning, uskyld og trods, uforfærdet, blodrig. Hold fast, kammeret, slid ikke stemmen for tidligt og for hårdt. Den er guld værd. Tre store, centrale roller i 'Tosca', denne skønne, ubarmhjertige genistreg fra Puccini. Den tredje: politichef Scarpias – Jens Søndergaard, den flotte baryton synger ham. Elegant, mindre eksplicit uhyggelig end vi har set andre Scarpia'er, en moderne slyngel med den falske tilforladelighed som grundmateriale. Et psykotisk tilfælde, ubehagelig velkendt f.eks. blandt politikere. Gode folk i birollerne og gennemtænkt iscenesættelse af 'Undergrunden's nye leder Anders Ahnfeldt-Rønne, der har overført opsætningen fra operafestivalen i Aalborg i vinter sammen med partneren Teater Nordkraft. Vi er imponeret.